

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010487
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2320010487.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného X. Q., nar. XX.XX.XXXX v L. Q., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 27T/43/2020-135 zo dňa 25.11.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.03.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného X. Q., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 27T/43/2020-135 zo dňa 25.11.2020 bol obžalovaný X. Q., nar. XX.XX.XXXX v L. Q., trvale bytom Z.. X. XXXX/XX, L. Q. uznaný vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 10.08.2019 o 0.50 hod. v O. Q. pred rodinným domom č. XXX prechovával v škatuľke od zápalek plastové vrečko s béžovým kryštalickým materiálom o hmotnosti 482 mg, obsahujúci metamfetamín s priemernou koncentráciou 54,9 % hmotnostného, bielo - oranžový papier s bielym kryštalickým materiálom o hmotnosti 206 mg, obsahujúci metamfetamín s priemernou koncentráciou 55,7 % hmotnostného, a poskladanú hliníkovú fóliu s bielym kryštalickým materiálom o hmotnosti 27 mg, obsahujúci metamfetamín s priemernou koncentráciou 52 % hmotnostného, čo spolu predstavuje 7 obvyklých jednorazových dávok drogy, pričom v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/205/2019 zo dňa 11.08.2019, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému uložil podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona a § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel každého druhu v

trvaní 3 (tri) roky a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovaného ochranné liečenie protitoxikomanické ústavnou formou.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 135-138.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podal dňa 28.04. 2020 na Okresný súd Galanta obžalobu na obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, prečítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania, oboznámením sa so zápisnicou o vydaní vecí, zápisnicou o prehliadke tela, Znaleckým posudkom KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2019/10821 zo dňa 04.10.2019, lekáorskými správami, Znaleckým posudkom znalca MUDr. Maroša Uhrina č. 17/2020 zo dňa 24.02.2020, odpisom z Registra trestov na obžalovaného, obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/205/2019. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za to, že skutok sa stal a vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná. Obžalovaný bol zastavený hliadkou PZ pre porušenie dopravných predpisov, na výzvu príslušníkov PZ dobrovoľne vydal škatuľku s neznámou kryštalickou látkou. Príslušníci PZ boli oprávnení vyzvať obžalovaného na vydanie vecí podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku, čo obžalovaný aj splnil a škatuľku s kryštalickou látkou vydal. Nebolo preukázané, že by škatuľka s drogami bola nájdená pri vykonaní bezpečnostnej previerky. Okresný súd poukázal tiež na procesný postup pri spisovaní zápisnice o vydaní vecí a bezpredmetné namietanie umiestnenia poučenia v zápisnici, keď poučenie bolo dané vopred ústne. Za rovnako nedôvodnú okresný súd považoval aj námietku o tom, že obžalovaný nebol vyzvaný na vydanie konkrétnych vecí. Pokiaľ ide o namietanie nezákonnosti prehliadky tela obžalovaného pre absenciu príkazu, k tomu okresný súd dodal, že obžalovaný sa prehliadke tela podrobil dobrovoľne podľa § 155 ods. 3 Trestného poriadku a keďže stery z rúk sú najbližšie daktyloskopickým odtlačkom, nebol potrebný príkaz. Okresný súd neprijal ani námietku o tom, že obžalovaný nerozumel obsahu zásahov a poučení, pretože uvedené bolo vyvrátené prípravným konaním ako aj obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/205/2019, v ktorej veci nikdy tlmočníka ani preklad nežiadal a konanie s obžalovaným sa viedlo výlučne v slovenčine. Navyše, aj znalec MUDr. Maroš Uhrín potvrdil, že s obžalovaným komunikoval výlučne v slovenčine. Dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný u seba prechovával kryštalickú látku obsahujúcu metamfetamín o hmotnosti 482 mg v plastovom vrecku, o hmotnosti 206 mg v bielo - oranžovom papieri a o hmotnosti 27 mg v poskladanej hliníkovej fólii, čo obžaloba v prípade materiálu o hmotnosti 482 mg, ktoré množstvo predstavovalo 7 bežných jednotlivých dávok drogy, v prípade materiálu o hmotnosti 206 mg za 3 bežné jednotlivé dávky drogy a v prípade materiálu o hmotnosti 27 mg za 1 bežnú jednotlivú dávku drogy. Pokiaľ ide o určenie obvykle jednorazovej dávky drogy, okresný súd dodal, že jej určenie znaleckým posudkom je arbitrárne, keď 27 mg materiálu považuje obžaloba za 1 dávku a 482 mg (skoro 18- násobok) už za 7 dávok. Keďže v obžalobe určenie množstva obvyklých jednorazových dávok drogy chýba, určil ho súd s poukazom na ustálenú súdnu prax - stanovisko trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3164/12 z 24.10.2016 tak, že 1 obvyklá jednorazová dávka metamfetamínu je materiál minimálnej hmotnosti 100 mg obsahujúci minimálne 10 mg účinnej látky, pričom vychádzal z celkového množstva prechovávanej drogy, čiže súčtu jednotlivých častok. Spolu 715 mg materiálu obsahujúceho metamfetamín teda predstavuje aspoň 7 obvyklých jednorazových dávok drogy. V dôsledku uvedeného došlo k zmene právnej kvalifikácie na skutok podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona z dôvodu množstva drogy, ktorú prechovával obžalovaný pre svoju potrebu, keďže iné nebolo dokázané. Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd zistil, že obžalovaný spáchal čin skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/205/2019 dňa 11.08.2019, preto bolo potrebné ukladať obžalovaného súhrnný trest za spáchanie dvoch prečinov podľa trestnej sadzby podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona vo výmere 1 až 5 rokov. Okresný súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pričom zistil dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, preto súd upravil dolnú hranicu trestnej sadzby na 1 rok a 8 mesiacov. Vzhľadom na postoj obžalovaného k svojmu konaniu, ktorého nesprávnosť nedokázal priznať a zapieral ho, ako i vzhľadom na početnosť jeho trestnej činnosti, keď sa skutku dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a v súbehu s marením výkonu úradného rozhodnutia, uložil mu súd trest pri polovici trestnej sadzby v trvaní 2 roky a 4 mesiace. Keďže obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil ho súd na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. V rámci súhrnného trestu uložil súd v zmysle § 42 ods. 2 Trestného

zákona aj trest zákazu činnosti, ktorý bol uložený v zrušenom výroku o treste. Zo spôsobu spáchania skutku ako aj zo znaleckého posudku mal súd dostatočne preukázané, že trestný čin bol spáchaný v súvislosti s užívaním návykovej látky, preto uložil obžalovanému ochranné liečenie.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 159 a tiež okresný prokurátor, ktorý odvolanie odôvodnil písomne na č.l. 173.

Obžalovaný v odvolaní namieťa nezákonnosť dôkazu - výpovede obžalovaného z prípravného konania zo dňa 08.01.2020, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní. Podľa obžalovaného táto výpoveď bola vykonaná v rozpore s Trestným poriadkom a tiež v rozpore s právom obžalovaného na obhajobu. Forma, akou bola výpoveď učená predstavuje dodatok k zápisnici o výsluchu obvineného zo dňa 03.01.2020, ktorý dôkaz Trestný poriadok nepozná. V prípade dodatku nešlo o pokračovanie v prerušenom výsluchu obžalovaného, tento dodatok je bez ohľadu na jeho označenie ďalším novým výsluchom. V dodatku absentuje poučenie podľa § 121 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré sa vyžaduje pred výsluchom, na rozdiel od ustanovenia § 121 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje náležitosti pred prvým výsluchom. Poučenie podľa § 121 ods. 2 Trestného poriadku sa musí realizovať pred každým výsluchom či už v prípravnom konaní alebo pred súdom, nie len pred prvým výsluchom, ako nesprávne uviedol okresný súd v odôvodnení rozsudku. Absencia poučenia podľa § 121 ods. 2 Trestného poriadku v dodatku zo dňa 08.01.2020 k zápisnici o výsluchu obvineného predstavuje porušenie práva obžalovaného na obhajobu ako aj nedostatok náležitosti zápisnice o výsluchu. Dodatok zo dňa 08.01.2020 je zároveň nepoužiteľným dôkazom vzhľadom na zdravotný stav obžalovaného, u ktorého od roku 2019 pretrvávala pochybnosť o spôsobilosti náležite sa obhajovať, preto bolo nutné obžalovanému ustanoviť obhajcu. Obžalovanému bola už v roku 2019 opakovane diagnostikovaná afektívna porucha, poruchy psychiky a správania, obžalovaný užíval viacero liekov, mal problémy ovládať svoje správanie, pričom tento stav bol u obžalovaného prítomný bezprostredne pred vznesením obvinenia už v decembri 2019. Poukazuje tiež na to, že obžalovaný je maďarskej národnosti, pričom až v štádiu konania pred súdom bol do konania pribratý tlmočník z jazyka slovenského do jazyka maďarského, a teda až v konaní pred súdom boli obžalovanému náležite pretlmočené poučenia a mohol im skutočne porozumieť. Jazykové znalosti obžalovaného boli nedostatočné na uplatnenie jeho procesných práv a porozumeniu trestného konania. Ani v prípravnom konaní nebola zohľadnená skutočnosť jazykového deficitu, čo odôvodňuje porušenie práva obžalovaného na obhajobu. Ďalej poukazuje na nezákonnosť a nepoužiteľnosť dôkazu - Zápisnice o vydaní veci zo dňa 10.08.2019, pretože vydaná vec nebola riadne identifikovaná v uznesení o začatí trestného stíhania oproti zápisnici o vydaní veci. O obsahu zápisnice o vydaní veci existujú dôvodné pochybnosti o dodržaní zákonného postupu a o dôvodoch a okolnostiach úkonu vydania veci. Poukazuje tiež na to, že v tejto zápisnici je poučenie uvedené až po samotnom vydaní veci. Zo zápisnice nevyplýva bez dôvodných pochybností, že by poučenie pre obžalovaného bolo vykonané vopred, pred samotným vydaním veci. Zápisnica o vydaní veci navyše neobsahuje presný obsah a časovú postupnosť riadneho poučenia pri vydaní veci, tak ako to prikazuje § 58 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Zo zápisnice nevyplýva žiadne poučenie pre obžalovaného o práve nevypovedať, o práve k nemožnosti nútenia priznať sa k spáchaniu trestného činu, ani o práve neprispievať k svojmu obvineniu. Okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu neprihliadol na výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ani na obsah pripojeného spisu, nesprávne učinil záver o tom, že z ničoho nevyplýva, že drogy boli nájdené pri bezpečnostnej prehliadke. Poukazuje na vnútornú protirečivosť rozsudku, keď na str. 3 súd potvrdil vykonanie bezpečnostnej previerky, pričom v ďalšom odôvodnení už vykonanie bezpečnostnej previerky poprel. Je zrejme, že v danom prípade bezpečnostná previerka vykonaná bola, pretože prvá policajná hliadka túto skutočnosť potvrdila aj v samotnom zázname o obmedzení osobnej slobody. K vydaniu veci došlo 20 minút po vykonaní bezpečnostnej previerky prvou hliadkou, t.j. pred príchodom druhej hliadky polície, ktorej príchod zrejme súvisel s nájdením kryštalickej látky počas bezpečnostnej previerky. Bezpečnostná previerka však bola vykonaná v rozpore so zákonom, preto vydaná vec - metamfetamín je potom nepoužiteľným dôkazom v trestnom konaní. Zápisnicou o vydaní veci sa zakrylo nezákonné vykonanie bezpečnostnej previerky, ktorá bola vykonaná v čase, kedy bola obmedzená osobná sloboda obžalovaného. Podmienkou vykonanie bezpečnostnej prehliadky je vykonávanie služobného zákroku, a to len v medziach zákona. Obmedzenie osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku nie je možné považovať za služobný zákrok, pretože nejde o činnosť policajta vykonávanú podľa Zákona o Policajnom zbore ale podľa Trestného zákona. V danom prípade v čase zastavenia vozidla obžalovaného nebolo preukázané žiadne podozrenie, že by mal obžalovaný pri sebe omamné či psychotropné látky. Vykonanie bezpečnostnej

prehliadky presiahlo potrebu postupu proti obžalovaného, keď vzniklo „len“ podozrenie z marenia výkonu úradného rozhodnutia. Uvedené bolo len dôvodom obmedzenia osobnej slobody obžalovaného. Voči obžalovanému nebol vykonaný žiaden služobný zákrok, pri ktorom by bolo dovolené vykonať bezpečnostnú prehliadku, preto bezpečnostná prehliadka v tomto prípade nemala zákonný podklad. Bezpečnostná prehliadka bola vykonaná prvou hliadkou polície v rámci postupu podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa nevykonávajú služobné zákroky. Postup podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku vylučoval oprávnenie vykonať bezpečnostnú previerku. Navyše, bezpečnostná prehliadka nie je možná pri podozrivej osobe, ktorej bola obmedzená osobná sloboda podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Poukazuje tiež na to, že referenti Okresného dopravného inšpektorátu Galanta neboli oprávnení vykonať u obžalovaného bezpečnostnú prehliadku z dôvodu vecnej nepríslušnosti. Príslušníci PZ v službách dopravnej polície nemôžu vykonávať osobnú prehliadku, pretože takýto postup nie je uvedený vo Vyhláske MS SR č. 192/2017 Z.z. Obžalovaný tiež namieta porušenie procesného postupu pri vykonávaní bezpečnostnej prehliadky, keď k jej výkonu nebola pribratá nezúčastnená osoba ako vyplýva z § 99 ods. 4 Trestného poriadku. Vznikla tiež pochybnosť o zákonnosti a dôvodnosti vykonanie prvej osobnej prehliadky, pretože táto bola opakovaná na oddelení OR PZ Galanta, pri ktorej bol zaistený vreckový nožik, o ktorom ale nebola zmienka v zápisnici o vykonaní prvej osobnej prehliadky. Ďalej poukazuje na nezákonnosť vykonania prehliadky tela, pri ktorej boli obžalovaného odobraté stery z rúk, pretože pred vykonaním prehliadky nebol zabezpečený príkaz prokurátora alebo policajta. Na prehliadku tela pritom nemožno analogicky použiť postup pri odbere daktyloskopických odtlačkov a DNA, ako nesprávne uviedol okresný súd. Samotná kontaminácia rúk obžalovaného sama o sebe nie je dôkazom prechovávania drog. Namieta tiež nezákonnosť znaleckého posudku KEU, pretože tento bol vyhotovený na základe nezákonne získaného materiálu pri nezákonne vykonanej bezpečnostnej previerke. K porušeniu práva obžalovaného na obhajobu navyše došlo aj tým, že obžalovanému a jeho obhajcovi nebolo doručené uznesenie o pribratí znaleckého ústavu do konania, preto nebolo možné prihliadať na predložený znalecký posudok, ktorý je tak ako dôkaz nepoužiteľný. Obžalovaný tiež namieta uloženie ochranného opatrenia protitoxikomanického liečenia ústavnou formou, pretože samotný trestný čin držby návykovej látky nie je spáchaný v súvislosti s užívaním návykovej látky. Pokiaľ ide o uloženie trestu, namieta uloženie prísnejšieho trestu, pretože to, že obžalovaný počas konania popieral spáchanie skutku nemožno vyhodnotiť nepriaznivo v neprospech obžalovaného. Súd pri ukladaní trestu nezohľadnil to, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný za drogovú trestnú činnosť, nešlo teda o recidívu. U obžalovaného zároveň nebola preukázaná žiadna nebezpečnosť pre spoločnosť. Navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vo veci podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby.

Okresný prokurátor podal odvolanie čo do výroku o vine a treste, a to v neprospech obžalovaného. Mal za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky na zmenu právnej kvalifikácie skutku. Nestotožnil sa s názorom okresného súdu, na základe ktorého ustálil množstvo obvykle jednorazových dávok drogy a skutok tak prekvalifikoval na prečin. Počet bežných jednotlivých dávok drogy stanovených v KEÚ PZ je určené na základe množstva účinnej látky, ktorá je schopná ovplyvniť psychiku človeka. V tomto znaleckom posudku je jasne vysvetlené aké množstvo je považované za obvykle jednorazovú dávku, pričom posudok neurčuje presnú dávku pre konkrétneho jednotlivca. Posudok objektívne vyjadruje bežnú jednotlivú dávku drogy vo forme voľnej bázy. Záver učený v znaleckom posudku nemožno považovať za arbitrárny, v posudku je precízne vysvetlené na základe akých postupov a analýz dospel k objektívnemu záveru o stanovení obvykle jednorazovej dávky drogy spôsobilej ovplyvniť psychiku užívateľa. Znalecký posudok je objektívny, hodnoverný a správny. Vzhľadom na uvedené má za to, že obžalovaný si neoprávnene zadovážil 11 dávok drogy - metamfetamínu, čo nezodpovedá skutkovej podstate, na ktorú okresný súd skutok prekvalifikoval. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného uzná vinným zo spáchania zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň navrhuje obžalovanému podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona uložiť trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel každého druhu v trvaní 3 roky a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora poukazuje na nedôvodnosť tohto odvolania. Námietky okresného prokurátora vo vzťahu k určeniu počtu obvykle jednorazovej dávky drogy a s tým súvisiacej námietke nesprávnej právnej kvalifikácie sú nesprávne, opomínajúce zjednocujúci právny názor Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí pod č. R 22/2019. Podľa zjednocujúceho stanoviska Najvyšší súd SR dospel k záveru, že obvykle jednorazová dávka sa určuje ako bežne jednorazovo používané množstvo finálneho materiálu obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom, a nie podľa množstva tzv. účinnej látky v posudzovanom materiály. Ďalej poukazuje na to, na čo odkázal rovnako Najvyšší súd SR, a síce, posudzovanie obvykle jednorazovej dávky je otázkou právnou a právnym záverom, ktorý nie je oprávnený riešiť KEÚ PZ, ale súd rámci trestného konania. V zmysle uvedeného stanoviska sa považuje za obvykle jednorazovú dávku pervitínu 100 mg zodpovedajúce hmotnostne jednej priemernej dávke s obsahom účinnej látky 10 mg metamfetamínu. Okresný súd preto postupoval správne, keď množstvo zaistej drogy posudzoval odlišne od záverov znaleckého posudku.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 22.03.2022 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave a obhajcu obžalovaného. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný, ktorý svoju neúčasť ospravedlnil a požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti, na čo senát odvolacieho súdu rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a okresného prokurátora, odpisom z registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala na dôvodoch podaného odvolania ako aj odvolacom návrhu, zároveň navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného sa rovnako pridržiaval písomných dôvodov odvolania, zotrval na odvolacom návrhu a odvolanie okresného prokurátora navrhol podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného nie sú dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre zamietnutie oboch odvolaní v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Rovnako postupoval aj pokiaľ ide o uloženie trestu, pričom samotný trest uložený obžalovanému odvolací súd považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Plnením revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré súd potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd zameria len na výslovné a zásadné odvolacie námietky okresného prokurátora a obžalovaného.

Primárne sa odvolací súd vysporiada s odvolacou námietkou okresného prokurátora, ktorý namieta nesprávne ustálenie objemu zaisteného materiálu (metamfetamínu), t.j. ustálenie počtu obvykle jednorazových dávok, od čoho následne závisí právna kvalifikácia skutku.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s procesným postupom okresného súdu, ktorý počas konania pristúpil k zmene právnej kvalifikácie spáchaného skutku (viď oznámenie o zmene právnej kvalifikácie zo dňa 23.06.2020 na č.l. 90 spisu) zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, pretože zaistené množstvo omamnej látky zodpovedalo prechovávaniu množstva omamnej látky pre osobnú spotrebu, t.j. pre spotrebu obžalovaného.

Okresný prokurátor pri posúdení počtu obvykle jednorazových dávok zaistenej látky vychádzal zo Znaleckého posudku KEÚ PZ ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2019/10821 zo dňa 04.10.2019, podľa ktorého množstvo zaistenej látky celkom predstavovalo spolu 11 obvykle jednorazových dávok drogy.

Definícia pojmu „prechovávanie drog pre vlastnú potrebu“ je uvedená v § 135 Trestného zákona, v zmysle ktorého sa ním rozumie mať neoprávnene v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu (ods. 1) alebo množstvu, ktoré zodpovedá najviac desaťnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu vo väčšom rozsahu (ods. 2).

Rozhodovacia prax súdov pri riešení tejto otázky „ako určiť obvykle jednorazovú dávku v zmysle § 135 Trestného zákona a aké kritérium použiť pri jej stanovení“ je v súčasnej dobe odlišná. Všeobecné súdy pri posúdení tejto otázky vychádzajú častokrát z rôztorodej aplikačnej praxe, čo vedie k nesprávnej aplikácii jednotlivých rozhodnutí a tiež nesprávnej právnej kvalifikácie skutkov.

Práve z dôvodu výkladových rozdielov bolo Najvyšším súdom SR prijaté zjednocujúce stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 22/2019, podľa ktorého obvykle jednorazová dávka pre účely § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa na základe poznatkov a užívateľskej praxe určuje ako bežne jednorazovo používané množstvo finálneho materiálu, obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom, a nie podľa množstva tzv. účinnej látky v posudzovanom materiáli. Na uvedené poukazovala aj obhajoba vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora, s čím sa odvolací súd stotožňuje a obhajobe dáva za pravdu.

V tejto súvislosti preto odvolací súd poukazuje na to, že Najvyšším súdom SR bolo opakovane konštatované, že spôsob určenia obvykle jednorazovej dávky znaleckým dokazovaním KEÚ PZ nezodpovedá zmyslu a podstate Trestného zákona podľa § 135, § 171 a § 172 Trestného zákona a s uvedenými ustanoveniami je nesúladne. Obvykle jednorazová dávka sa musí definovať prostredníctvom hmotnostného kritéria, pretože práve v ňom je zahrnuté jednak objektívne, ako aj subjektívne hľadisko (zavinenie), ktoré spočíva vo vedomosti páchatela, aké množstvo drogy neoprávnene prechováva a pod. Pri posudzovaní tohto pojmu aj v zmysle ustálenej judikatúry je potrebné vychádzať z princípu rovnakého zákonného prístupu ku konkrétnemu páchatelovi bez ohľadu na stupeň jeho závislosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 56/2014).

Skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie, je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý v zmysle § 145

ods. 1 druhá veta Trestného zákona nie je oprávnený riešiť a vyslovovať KEÚ PZ v postavení znaleckého ústavu. Riešenie právnych otázok a vyslovovanie právnych záverov patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu (a teda nie KEÚ PZ), pričom je nutné dodať aj to, že ustálenie pojmu obvykle jednorazovej dávky nie je ani pojmom medicínskym.

Podľa najnovších právnych názorov súdnych autorít ako aj odbornej verejnosti sa za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky metamfetamínu je potrebné považovať materiál, ktorý dosahuje minimálnu celkovú hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg. Od celkovej hmotnosti 100 mg sa potom budú odvíjať násobky obvykle jednorazovej dávky drogy uvedené v ustanovení § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Celková hmotnosť zaisteného materiálu sa pritom posudzuje vo svojej celistvosti a je bez významu, či páchatel mal prechovávané množstvo drogy rozdelené na viacero častí (napríklad rozdelené do tzv. skladačiek).

U obžalovaného malo byť nájdené plastové vrečko s béžovým kryštalickým materiálom o hmotnosti 482 mg, obsahujúci metamfetamín s priemernou koncentráciou 54,9 % hmotnostného, bielo - oranžový papier s bielym kryštalickým materiálom o hmotnosti 206 mg, obsahujúci metamfetamín s priemernou koncentráciou 55,7 % hmotnostného, a poskladanú hliníkovú fóliu s bielym kryštalickým materiálom o hmotnosti 27 mg, obsahujúci metamfetamín s priemernou koncentráciou 52 % hmotnostného, ktoré množstvo podľa obžaloby malo predstavovať najmenej 11 obvykle jednorazových dávok drogy. Takéto ustálenie množstva zaisteného materiálu však nie je v súlade so zjednocujúcim stanoviskom ako aj právnym názorom súdnych autorít týkajúcich sa kvantifikácie množstva zaistenej látky.

V danom prípade je nutné vychádzať zo zjednocujúceho stanoviska (viď odôvodnenie vyššie) v spojení s ustálením hmotnostného kritériá prezentovaného napr. v uznesení Generálnej prokuratúry zo dňa 20. júla 2015, judikátu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline sp. zn. Jtk 14/11, uznesenia Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 05.05.2016 sp. zn. 4To/44/2016 a pod., pričom po zohľadnení tohto názoru je nutné konštatovať, že zaistené množstvo metamfetamínu predstavovalo najviac 7 obvykle jednorazových dávok drogy (presne 7,15 násobok obvykle jednorazovej dávky), v dôsledku čoho bolo nutné skutok prekvalifikovať na prečin podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, ktorá skutková podstata kvalifikuje prechovávanie a držbu omamnej a psychotropnej látky pre vlastnú spotrebu vo väčšom rozsahu (v rozsahu neprevyšujúcom 10-násobok obvykle jednorazovej dávky drogy 100 g).

Postup vyhodnocovania počtu obvykle jednorazových dávok podľa záverov znaleckého posudku vyhotoveného KEÚ PZ SR tak je v rozpore s vyššie uvádzaným právnym názorom. Záver o obvykle jednorazovej dávke drogy stanovuje výlučne orgán činný v trestnom konaní alebo súd. Znalecký posudok KEÚ PZ Bratislava je podkladom pre riešenie odbornej otázky spočívajúcej len v tom, aký materiál bol znaleckému ústavu predložený a v akom množstve, či je predložený materiál omamnou, respektíve psychotropnou látkou a či množstvo účinnej látky v nej je spôsobilé ovplyvniť psychiku konzumenta. Pojem obvykle jednorazová dávka drogy je pritom potrebné vykladať ako objektívne kritérium, t. j. je bez významu, či páchatelom je pravidelný konzument drog ako aj to, v akom štádiu závislosti od drog sa nachádza a akú veľkú dávku drogy považuje subjektívne (pre seba) za jednu dávku drogy, respektíve, či páchatelom je osoba, ktorá si chce drogu aplikovať prvýkrát.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov bol potom správny postup okresného súdu, keď pristúpil k zmene právnej kvalifikácie skutku tak, ako je uvedené vyššie.

K námietke o nezákonnosti dôkazu - výpovede obžalovaného (v procesnom postavení obvineného) z prípravného konania zo dňa 08.01.2020, ktorý bol v prípravnom konaní realizovaný formou Dodatku k zápisnici o výsluchu obžalovaného zo dňa 03.01.2020 (ďalej len „dodatok“) bez zákonného poučenia, odvolací súd sa s touto námietkou nestotožňuje. Výsluch obžalovaného zo dňa 08.01.2020 bol realizovaný ako pokračovanie vo výsluchu obžalovaného zo dňa 03.01.2020, na ktorom obžalovaný požiadal o lehotu na doplnenie odôvodnenia sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorú napokon vzal späť bez odôvodnenia. Počas výsluchu zo dňa 03.01.2020 bol obžalovaný riadne poučený o svojich procesných právach a povinnostiach, poučenie riadne podpísal, poučenie porozumel, pretlmočenie do maďarského jazyka nežiadal. Nakoľko bol výsluch prerušený, dodatok zo dňa 08.01.2020 predstavoval pokračovanie vo výsluchu, pred ktorým ale bol obžalovaný riadne poučený. Aj napriek forme výsluchu ako Dodatku k zápisnici o výsluchu táto forma nespôsobuje jeho nezákonnosť. Je síce zrejme, že z formálneho hľadiska je zápisnica o Dodatku k výsluchu zo dňa 08.01.2020

odlišná od zápisnice od výsluchu obžalovaného zo dňa 03.01.2020, nejde však o vadu tohto úkonu, a následne nezákonnosť takéhoto postupu. Obžalovaný bol riadne poučený už dňa 03.01.2020, orgány činné v trestnom konaní túto skutočnosť poznamenali aj v Dodatku k zápisnici o výsluchu zo dňa 08.01.2020, vo vzťahu k poučeniu odkázali na prvotné poučenie dňa 03.01.2020, pričom v tomto dodatku je výslovne uvedené, že aj pred pokračovaním vo výsluchu dňa 08.01.2020 bol obžalovaný riadne poučený. Uvedené vyplýva zo znenia dodatku, a to z odseku „Pred samotným dodatkom k výsluchu som bol riadne poučený v zmysle zákonných poučení tak, ako je to uvedené na predchádzajúcich stranách zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 03.01.2020. Samotným poučeniam som v plnom znení porozumel.“ Z uvedeného je potom zrejmé, že aj keď v Dodatku k zápisnici nie sú pripojené časti poučenia, toto poučenie je riadnou súčasťou zápisnice zo dňa 03.01.2020, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj Dodatok zo dňa 08.01.2020, preto nebolo nutné duplicitne pripájať poučenie. To, že obžalovaný riadne poučený bol vyplýva jednak zo zápisnice zo dňa 03.01.2020 a tiež z dodatku zo dňa 08.01.2020.

Za nedôvodnú odvolací súd považuje aj námietku o nezákonnosti a následnej nepoužiteľnosti dôkazu - Zápisnice o vydaní veci zo dňa 10.08.2019, pre nedodržanie procesného postupu pri vydaní veci. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný bol hliadkou PZ zastavený pre porušenie predpisov na úseku cestnej premávky (prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti), pričom počas kontroly bolo príslušníkmi PZ zistené, že obžalovaný viedol motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia, v čase, kedy mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Táto skutočnosť založila dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, na čo bola obžalovanému vykonaná bezpečnostná prehliadka, počas ktorej obžalovaný sám priznal držbu zápalkovej škatuľky s neznámou kryštalickou látkou, o ktorej uviedol, že ide o pervitín. Následne bol vyzvaný na vydanie tejto veci, čo dobrovoľne urobil, o čom bola následne po realizovaní procesného úkonu spísaná zápisnica o vydaní veci. Vydanie a následné prevzatie veci, bolo uskutočnené v súlade s § 89a Trestného poriadku. Tieto skutočnosti vyplývajú z prvotnej výpovede obžalovaného v prípravnom konaní (ako aj z výpovedí pred vznesením obvinenia), kedy sa ku spáchaniu skutku v celom rozsahu priznal, uviedol skutočnosti, ktoré boli následne vykonanými dôkazmi verifikované. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd považoval za relevantnú práve výpoveď obžalovaného z prípravného konania, pričom výpoveď učinenu na hlavnom pojednávaní označil za účelovú. Vzhľadom na zistenie obsahu zápalkovej škatuľky bol obžalovaný vyzvaný na vydanie veci v súlade s § 89a Trestného poriadku.

Odvolací súd ďalej k námietke o nedôvodnosti vydania veci dodáva, že pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku. V takom prípade možno dôkaz pre trestné konanie získať len trestnoproceným postupom. Ak však poznatky o trestnej činnosti nie sú polícii dostatočne vopred známe, môže byť výsledok zákonného postupu pri služobnom zákroku dôkazom v trestnom konaní. (porovnaj judikát R 47/2013). Z uvedeného vyplýva, že dôkaz získaný počas bezpečnostnej prehliadky vydaním veci je zákonne získaným dôkazom, a to riadnym trestnoproceným postupom.

Vydanie a prevzatie veci v tomto prípade bolo realizované zákonne súladným spôsobom, pričom na tomto závere nemení nič ani skutočnosť namietaná obhajobou, a to uvedenie poučenia obžalovaného v zápisnici o vydaní veci až v závere zápisnice. Tento formálny nedostatok nespôsobuje nezákonnosť procesného úkonu ako takého, nemožno z neho vyvodiť, že zákonné poučenie nepredchádzalo vydaniu veci. Zápisnica o vydaní veci obsahuje všetky formálne náležitosti, vydané vec je v zápisnici riadne identifikovaná, rovnako je zaznamenané miesto a čas vydania veci, prítomné osoby, poučenie, a tiež identifikácia obžalovaného (vtedy v procesnom postavení podozrivého). Okresný súd síce pochybil, keď vo svojom odôvodnení uviedol pochybnosť o vykonaní bezpečnostnej previerky pri ktorej mala byť zaistená vec, toto pochybenie však nemalo za následok iné vyhodnotenie skutkového stavu, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k vykonaniu bezpečnostnej prehliadky skutočne došlo.

Pokiaľ ide o námietku o nezákonnosti vykonania bezpečnostnej prehliadky pre absenciu základného predpokladu jej vykonania, a to vykonávania služobného zákroku v zmysle zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, ani s touto námietkou sa nemožno stotožniť. Obžalovaný poukazuje na to, že obmedzenie osobnej slobody v zmysle § 85 ods. 2 Trestného poriadku nie je služobným zákrokom (pretože ide o úkon realizovaný v zmysle Trestného poriadku, nie zákona o Policajnom zbore), preto nebolo možné vykonať bezpečnostnú prehliadku. S uvedeným odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí,

je pravdou, že obmedzenie osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Je však potrebné obžalovaného poopraviť, pretože bezpečnostná prehliadka nebola vykonaná ako následok obmedzenia osobnej slobody (k obmedzeniu osobnej slobody došlo až po vykonaní bezpečnostnej prehliadky, ako dôsledok zaistenia omamných látok), ale ako následok porušenia povinnosti na úseku cestnej premávky a následnému podozreniu zo spáchania trestného činu, keďže hliadkou PZ bolo zistené, že obžalovaný viedol motorové vozidlo v čase, kedy mal uložený trest zákazu činnosti viesť osobné motorové vozidlá a bolo mu zadržané vodičské oprávnenie.

Na to, aby mohol policajt vykonať bezpečnostnú prehliadku je nevyhnutnou materiálnou podmienkou existencia služobného zákroku. Bez služobného zákroku niet právneho podkladu na vykonanie bezpečnostnej prehliadky, pretože za služobný zákrok možno považovať iba činnosť policajta vykonávanú podľa zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore. Policajt v službe je povinný v medziach zákona o Policajnom zbore vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Povedané inými slovami, policajt je oprávnený zastaviť motorové vozidlo iba v prípade, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo dôvodné podozrenie z ich páchania. Pokyn policajta na zastavenie vozidla je služobným zákrokom, teda zákonom ustanovená a v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorom sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd osoby (§ 9 ods. 3 zákona o Policajnom zbore).

Služobný zákrok je precizovaný v § 9 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov ako zákonom ustanovená a v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorej sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd osoby.

Najvyšší súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát konštatoval, že zastavenie obvineného ako vodiča motorového vozidla, jeho prehliadka, prehliadka spolujazdca či prehliadka osobného motorového vozidla sú zásahom do ústavou garantovaných práv a slobôd jednotlivca. Práve vzhľadom na skutočnosť, že služobným zákrokom sa zasahuje do dôležitej oblasti ústavou garantovaných práv a slobôd jednotlivca, nemôže policajt vykonať kedykoľvek služobný zákrok. Služobný zákrok je povinný vykonať vtedy, pokiaľ z okolností vyplynie dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu alebo priestupku. (porovnaj Uznesenie NS SR zo dňa 16. decembra 2010, sp. zn. 5 To 21/2010).

V danom prípade bola kvalifikovane preukázaná existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu (porušenie pravidiel cestnej premávky a zistenie vedenia motorového vozidla napriek uloženému trestu zákazu činnosti bez vodičského oprávnenia), ktorá príslušnú hliadku PZ oprávňovala vykonať služobný zákrok a dať pokyn na zastavenie vozidla vedeného obžalovaným. V danom prípade teda nešlo o bezdôvodné zastavenie vozidla obžalovaného napr. za účelom preverenia či má vodič motorového vozidla pri sebe potrebné doklady. Práve preto potom možno bezpečne vysloviť záver o tom, že vykonaniu bezpečnostnej prehliadky obžalovaného predchádzalo vykonanie služobného zákroku - pokynu na zastavenie vozidla pre dôvodné podozrenie z páchania trestného činu, priestupku obžalovaným, a teda bezpečnostná prehliadka bola vykonaná zákonným spôsobom.

Hliadka PZ tak bola oprávnená bezpečnostnú prehliadku vykonať aj z toho dôvodu, že policajti totiž už voči osobe vykonávajú služobný zákrok, uplatňujú svoje oprávnenia a bezprostredne zasahujú do práv a slobôd dotknutej osoby, tzn. pred eskortou vodiča na útvar PZ v zmysle Nariadenia ministra vnútra č. 83/2011 o vykonávaní eskorty osoby, sa musia presvedčiť, či táto osoba nemá pri sebe zbraň.

K ďalšej odvolacej námietke o nezákonnej prehliadke tela obžalovaného odvolací súd uvádza, že tento procesný úkon bol vykonaný za účelom zistenia, či na tele obžalovaného sú prítomné stopy alebo následky trestného činu, čo vyplýva zo zápisnice o prehliadke tela zo dňa 10.08.2019. Obžalovaný namieta nezákonnosť takéhoto postupu, dôvodiac absenciou vopred daného príkazu na vykonanie prehliadky tela, ktorý výklad však nie je správny.

Odvolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 155 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého prehliadke tela je povinný podrobiť sa každý, ak treba zistiť, či sú na jeho tele stopy alebo následky trestného činu. Ak prehliadku tela nerobí lekár, môže ju vykonať len osoba toho istého pohlavia. Už z tohto ustanovenia je zrejmé, že dotknutá osoba je povinná tento úkon strpieť. V zásade platí, že príkaz by sa mal vydať len ako krajná možnosť, t.j. možnosť ultima ratio v prípade, že daná osoba odmietne na výzvu strpieť takýto zásah. To znamená, že príkazu by mala predchádzať výzva, pričom dotknutá osoba

by mala byť poučená o tom, že ak sa odmietne dobrovoľne podrobiť zásahu sú orgány vykonávajúce úkon oprávnené po predchádzajúcej márnej výzve prekonať odpor danej osoby, resp. vyžiadať si na takýto úkon príkaz tak ako je uvedené v § 155 ods. 1 Trestného poriadku analogicky aplikovateľného aj v tejto veci.

Obžalovaný bol v čase vykonania prehliadky tela dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu, pričom charakter trestného činu umocňoval vykonanie tohto procesného úkonu. Zo zápisnice o prehliadke tela vyplýva, že obžalovaný bol poučený podľa § 155 ods. 6 Trestného poriadku o povinnosti strieť prehliadku tela a následkoch nevyhovenia výzve a príkazu na strpenie prehliadky tela, pričom po tomto poučení sa prehliadke tela dobrovoľne podrobil. V zápisnici je riadne zachytený priebeh prehliadky (uvedenie spôsobu, miesta a času, osoby vykonávajúcej úkon), zápisnica bola obžalovaného prečítaná, na znak súhlasu ju vlastnoručne podpísal, zmenu či doplnenie zápisnice nežiadal. Obžalovaný teda dobrovoľne strpel prehliadku tela a odobratie sterov z oboch rúk, preto nebolo dôvodné pristupovať k vynucovaniu si strpenia tohto úkonu zabezpečením príkazu na prehliadku tela.

Vzhľadom na vyššie uvedené je potom nutné vyhodnotiť ako nedôvodnú aj námietku obžalovaného o nezákonnosti znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava, ktorého nezákonnosť mala byť odôvodnená nezákonne získanými dôkazmi pri osobnej prehliadke, bezpečnostnej prehliadke ako aj prehliadke tela (sterov z rúk obžalovaného). Tak osobná, bezpečnostná alebo prehliadka tela boli vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o dôvod nezákonnosti znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava tým, že obžalovanému údajne nebolo doručené uznesenie o pribratí znaleckého ústavu od čoho obžalovaný následne odvodzoval porušenie svojho práva na obhajobu a nezákonnosť tohto dôkazu, s uvedeným sa nemožno stotožniť. Z obsahu vyšetrovacieho spisu totižto vyplýva, že uznesenie zo dňa 19.08.2019 o pribratí znaleckého ústavu do konania bolo obžalovanému riadne doručené dňa 22.08.2019, čo obžalovaný vlastnoručným podpisom potvrdil na doručke preukazujúcej prevzatie uznesenia (č.l. 23 rub). Rovnako bolo obžalovanému doručené aj uznesenie zo dňa 07.02.2020 o pribratí znalca MUDr. Maroša Uhrína do konania, a to dňa 27.02.2020, čo obžalovaný rovnako potvrdil vlastnoručným podpisom na doručke preukazujúcej riadne doručenie tohto uznesenia (doručenka na č.l. 22).

Pokiaľ ide o námietku obhajoby o tom, že obžalovaný má maďarskú národnosť, jeho rodným jazykom je maďarčina, v prípravnom konaní nerozumel jednotlivým úkonom v slovenskom jazyku odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

Ako prvé je potrebné uviesť, že obžalovaný požiadal o pribratie tlmočníka až v konaní pred súdom, pričom počas celého prípravného konania ani raz neuviedol, že by trpel jazykovou bariérou, kvôli ktorej by neporozumel v dostatočnej miere úkonom trestného konania v slovenskom jazyku. V zápisnici o výsluchu obvineného zo dňa 03.01.2020 výslovne uviedol, že rozumie slovenskému jazyku, pribratie tlmočníka nežiadal. V orgánmi činnými v trestnom konaní riadne komunikoval v slovenskom jazyku, rovnako komunikoval aj počas znaleckého skúmania, čo potvrdil znalec MUDr. Maroš Uhrín, ktorý potvrdil, že s výnimkou dvoch prípadov obžalovaný riadne komunikoval so znalcom, pochopil význam znaleckého skúmania, komunikoval výlučne v slovenskom jazyku, hoci s maďarským akcentom. O riadnom porozumení svedčí aj to, na čo poukázal už okresný súd, a síce že konanie v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/205/2019 bolo vedené výlučne v slovenskom jazyku, obžalovaný vypovedal v slovenskom jazyku, porozumel jednotlivým úkonom trestného konania, ani raz nepožiadaval o pribratie tlmočníka do konania z dôvodu jazykovej bariéry.

K uvedenému odvolací súd poukazuje aj na závery Ústavného súdu SR, ktorý vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že právo na ustanovenie tlmočníka neprislúcha obvinenému, ktorý dostatočne rozumie jazyku a hovorí jazykom, v ktorom sa konanie vedie. Na ustanovenie tlmočníka nepostačuje len formálne vyhlásenie obvineného smerujúce k požiadavke bezplatného ustanovenia tlmočníka, keďže dôkazné bremeno preukázať opodstatnenosť takejto požiadavky smeruje proti obvinenému s oprávnením kompetentného vnútroštátneho orgánu rozhodnúť o dôvodnosti prednesenej žiadosti. Pri úvahe, aká úroveň znalosti jazyka konajúceho súdu je v tom ktorom prípade potrebná, je relevantná povaha trestného činu, z ktorého bol sťažovateľ obvinený, a tiež zložitost' „oznámení“ adresovaných sťažovateľovi. (porovnaj Uznesenie Ústavného súdu SR z 20. 12. 2017, sp. zn. II. ÚS 731/2017).

Obžalovaný bol spôsobilý riadne sa oboznámiť a z jazykového hľadiska porozumieť jednotlivým písomnostiam, ktoré na znak súhlasu vlastnoručne podpísal, a následne porozumieť aj úkonom, na ktorých sa zúčastnil osobne. Námietku o jazykovej bariére odvolací súd hodnotí ako účelovú v celom rozsahu.

Za nedôvodnú a tiež účelovú odvolací súd považuje aj námietku o nespôsobilosti obžalovaného obhajovať sa sám pre nepriaznivý zdravotný stav. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný v čase spáchania skutku ako aj počas úkonov trestného konania bol aktívnym konzumentom pervitínu, bola mu diagnostikovaná afektívna porucha, depresia, úzkostná porucha. Obžalovaný uvedenými diagnózami trpel dlhšie časové obdobie, minimálne od roku 2016, bol liečený medikamentózne, ambulatnou liečbou v starostlivosti psychiatra, ktorú čiastočne odmietal. Ústavné liečenie svojvoľne prerušil.

Zo znaleckého posudku znalca MUDr. Maroša Uhrína č. 17/2020 zo dňa 24.02.2020 však vyplýva, že obžalovaný síce trpel vyššie uvedenými osobnostnými poruchami, nešlo však o duševné poruchy. U obžalovaného totižto nebola zistená prítomnosť žiadnej duševnej poruchy. Znalec konštatoval, že obžalovaný v čase spáchania skutku netrpel duševnou poruchou, ktorá by mala vplyv na jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. Syndróm závislosti od užívania omamných látok ako aj osobnostné poruchy nemali žiaden vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti, tieto mal počas celého konania zachované, obžalovaný bol schopný v celom rozsahu chápať zmysel trestného konania, rozpoznať protiprávnosť svojho konania. Uvedené skutočnosti nenasvedčujú o nespôsobilosti obžalovaného sám sa v konaní obhajovať, túto spôsobilosť nijako nenarúšajú.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pritažujúce okolnosti, pohľadujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Pokiaľ ide o uloženie trestu, vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie skutku podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, spáchanie skutku skôr, ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/205/2019 zo dňa 11.08.2019 bolo nutné obžalovanému ukladať súhrnný trest podľa zásad na ukládanie úhrnného trestu, t.j. podľa trestnej sadzby za trestný čin najprísnejšie trestný. V tomto prípade bolo nutné vychádzať z trestnej sadzby 0-5 rokov (§ 171 ods. 2 Trestného zákona), pričom okresný súd správne u obžalovaného vzhliadol dve pritažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona. V dôsledku uvedeného bolo nutné upraviť trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, pričom upravená trestná sadzba bola 1 rok a 8 mesiacov až 5 rokov.

Pri ukladaní trestu bolo nutné prihliadnúť na trestnú minulosť obžalovaného, ktorý bol doposiaľ štyrikrát súdne trestaný, v registri priestupkov má početné záznamy za priestupky na úseku cestnej premávky, ako aj priestupky proti občianskemu spolunažívaniu. Aj napriek nesúhlasu obžalovaného bolo nutné prihliadať na postoj obžalovaného k trestnej činnosti, kedy počas konania podľa názoru odvolacieho súdu účelovo menil obhajobu, jeho odvolacie námietky boli účelové, čiastočné obštrukčné. Tento postoj však neodôvodňoval uloženie trestu vo výmere 2 roky a 4 mesiace ako sa nesprávne domnieva

obžalovaný. Túto skutočnosť okresný súd len podporne zohľadnil pri ukladaní trestu. Odvolací súd má za to, že uložený trest obžalovanému je vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci primeraným trestom, aj napriek zisteným priťažujúcim okolnostiam okresný súd uložil obžalovanému trest v dolnej polovici trestnej sadzby, blízko zvýšenej dolnej hranice trestnej sadzby. Vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, správne okresný súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň správne obžalovanému uložil aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá podľa § 60 ods. 1 a ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 42 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko mu tento druh trestu uložil súd v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/205/2019.

Nakoniec, pokiaľ ide o námietku o nezákonnosti uloženia ochranného liečenia podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, ani táto nebola dôvodná. Obžalovaný síce bol hliadkou PZ zastavený pre porušenie pravidiel v cestnej premávke, avšak pri bezpečnostnej prehliadke boli zaistené omamné a psychotropné látky, za čo je súdený v tejto trestnej veci. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že obžalovaný je dlhoročným užívateľom omamných látok, znaleckým skúmaním bol u obžalovaného diagnostikovaný syndróm závislosti, a s ním pridružené osobnostné poruchy. Obžalovaný sa zo závislosti neúspešne liečil ambulantnou formou, ústavné liečenie dobrovoľne prerušil, o závislosti od užívania omamných látok má vedomosť aj jeho matka, s ktorou žil v spoločnej domácnosti. Znalec odporučil nariadenie protitoxikomanického liečenia, v prípade neliečenia závislosti hrozí riziko páchania trestnej činnosti, znalec výslovne odporučil ústavnú liečbu. Dôvodnosť nariadenia protitoxikomanického liečenia ústavnou formou tak bola daná, okresný súd o ochrannom liečení rozhodol zákonne.

Úplne na záver vzhľadom na rozsiahle námietky podané obžalovaným, odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

V tejto súvislosti odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní, event. právo účastníka na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho predstavám a očakávaniam. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.